

[Aksel Larsen.]

ralmajor. Her er der naturligvis ikke tale om lovgivningsspørgsmål, her er der tale om regeringens administration af love eller regeringens administration i medfør af love vedtaget af folketinget. Men der er grund til at fremdrage det, ikke blot fordi regeringen skylder folketinget en redegørelse for sin stilling til disse spørgsmål, men også fordi vi ved det, der nu er blevet oplyst, har fået noget mere at vide, end vi vidste før, om, hvad militarisme egentlig er for noget.

Jeg er af den mening, at drømmen om, at militæret skulle demokratiseres, altid må ende med en ubehagelig opvågning til en barsk virkelighed. Og jeg synes, at det, der er foregået i og omkring det danske officerskorps, navnlig de højere officerer, såvel under besættelsen som nu, bekræfter, at det vil være forgæves at nære et håb om, at militæret skulle kunne demokratiseres.

I min ungdom gjorde det et meget stærkt indtryk på mig, da Borgbjerg erklærede — jeg tror ved en international socialistkongres i København — at den moderne militarisme er frihedsfjendsk og reaktionær. Jeg mener, at vi gennem det, vi har oplevet ikke mindst i de senere år, har fået talrige bekræftelser på rigtigheden af denne Borgbjergske karakteristik, og selv om man naturligvis altid vil være interesseret i at beskære de værste vildskud på militarismens træ, er det dog givet, at kun dens totale udryddelse kan virkelig hjælpe.

Der er så meget mere grund til at sætte sig som mål at udrydde militarismen og afskaffe militæret, som det såkaldte forsvar af Danmark er en byrde, der i bedste fald er nytteløs, i sandsynligste fald er en fare for et lille land som Danmark.

Da vi havde militærlovene til behandling her i tinget, da militærforliget, som man nu roser i så høje toner, var sluttet mellem de fem såkaldte demokratiske partier, udtalte venstres daværende ordfører, at nu fik vi den bedste forsvarsordning, Danmark havde haft i nyere tid. Det er blevet forstærket af venstres ordfører i dag. Nu har Danmark fået „den mest positive forsvarsordning, vi endnu har haft“. Altså den er adskilligt bedre end på dronning Margrethes eller på Absalons tid. Jeg tør ikke opkaste mig i den grad til dommer,

men jeg stiller det samme spørgsmål, som jeg stillede dengang til det ærede medlem hr. From: den militærordning, vi har fået nu, eller en hvilken som helst anden militærordning, som Danmark måtte være i stand til at stille på benene — bortset fra at den altid vil være en styrkelse af de reaktionære kræfter i landet — kan den overhovedet tænkes at være noget værd, hvis der skulle komme en krig og Danmark blive inddraget i en krig i brintbombens, raketternes, nervegassens og de militære satelitters tid? Såvel regeringspartiernes som venstres og de konservatives ordfører har haft overordentlig travlt med at betone deres store lykke ved deres enige gennemførelse af den nye militærordning og har flittigt betjent sig af de mere end opslidte gloser: de fem demokratiske partier. Det kunne de pågældende partier have skånet sig for, når de havde så travlt med at gennemføre en militærordning, som ingen af dem virkelig tør sige god for, at de ikke kunne vente med at gennemføre den, til befolkningen havde haft lejlighed til at udtale sig igennem det folketingsvalg, man nu fra alle sider er tilbøjelig til at kræve. Jeg tvivler ikke om, at det konservative folkeparti, i hvert fald hvad ledelsen angår, er tilpas militærgalt; det har vi fået bekræftet derved, at nu, da det beløver sig på det valg, det i længden ikke kan undgå at komme ud til, har det travlt med at opstille generaler som folketingskandidater. Men på baggrund af denne militærgalskab må det være mig tilladt at gøre opmærksom på, at det konservative folkeparti har haft lige så travlt eller endnu mere travlt med at studehandle med regeringspartierne, herunder det radikale venstre, om en militærordning, som jeg tvivler på man kan få selv militære fagfolk til på nogen måde at sige god for.

Jeg har tidligere sagt min mening om den måde, militærordningen er tilvejebragt på, og sagt, at jeg tror ikke på, at man når et i nogen henseende forsvarligt og berettiget resultat derved, at man kommer med hver sit synspunkt og hver sit standpunkt og så kohandler sig frem til at mødes på midten. Men jeg er ganske klar over, at der er en forklaring på, at de konservative, deres militaristiske agitation til trods, har valgt at forhandle sig frem til